

ג' רש"י ומסכת
ע"א מ"י פ"ט מהל'
פס"ל י' מוקדשין
הלכה א'
פ ב ב מ"י פ"ד מהל'
ק"מ הלכה ב

נראה דדבור אחר הוא
ומלת האילי הוא המלת
דבור

רבינו גנאל

וא נשפך א יצא דמח
היץ לקלעים דקיימא לן
בשרפת מנא לן ואחין
לאפיקה מדר' שמעון
דחני בקדש באשתדן
דכתיב בחמאת לרבות
כל פסול קדשי קדשים
ואימורי קדשים קלים
שחן בשרפת פסולי
קדשים קלים עצמן
מין ולא אשכחן דאיה
מן התורה ואימא אלא
החמאת בצירי לה חמאת
דאיהן מעשה שריפה
אחא דאשכחין: ודבר
בר אבהו דחני אפילו
בגול מען צורה כלומר
אינו נשרף צורה אחר
ער שערבר צורתו אחר
לך אפי' כעין חמאת
לזרות צורה בעליו חמאת
דאיהן ודאיהן שעה
היתה ולא שריפה דבר
וז נוח נה לזרות:
אמר רב הורא פחלוקת
תק"ו יוחנן בן ברוקה
בשם ר' הורא פחלוקת
שחן שחן אומר תעבור
צורתו וזה אומר ישרף
מיד בשחן או נשחן
הבעלים אחר וזיקה
דאיתחוי בשר לאכילה
אבל לפני וזיקה דלא
איתחוי בשר לאכילה
כלל דאיהן הכל ישרף
מיד איתחוי עלה וזה
אמר ר' הורא הכי איתמר
אמר רב הורא פחלוקת
שנשחן או שחן לפני
וזיקה דלא איתחוי
בשר לאכילה כלל דהיי
ליה(כ) פסול בגופו אבל
לאחר וזיקה דברי הכל
בעי צורתו יוחנן אמר
לאחר וזיקה נפסולת
בי וזיקה דלא תשחן לך
הא תיבטא דאיתחוי
על רב חסדא ואלא אשכח
לה פירוקא: (ואז"א ר'
יוחנן לשעמית דאמר ר'
יוחנן ר' נחמיה ור'
יורגן בן ברוקה אחר
דבר אחר דאפי' פסול
הובחים בבעלים ישרף
סיד ר' יוחנן בן ברוקה
הא נחמיה ר' נחמיה
דחניא ר' נחמיה אומר
פסני אנינות נשרפה
לך נאמר כאלה אנינות
ל אחר וזיקה הוא
ישרפה מיד הוא

ונגמר עון עון מחמאת דאיהן . תימה לרשב"א ח"כ לישתוק
מעון דפיגול *וממילא נימא דישקף מיד וי"ל דכלאו הכי
אילתריך למיכתב עון דפיגול דבפרקן שני דבזכים (דף כח:) יליף
בפיגול כרת עון עון מותר: **אבל**
תימה לרשב"א כילף טולה מנמא
ואמאי לריך הלכתא ואומר ר"י דה"א
מה שטוב בחולין הוי חומרא *הואיל
ומעשה חול חתעביד ביה וא"ת וילף
קל וחומר מתרומה דבעי שריפה וי"ל
דאיכא למיפדך מה לתרומה דאכורה
לזרים חמיר בקדשים קלים דשרי .
רשב"א: **לאחר** זריקה מחלוקת.
פירוש אף לאחר זריקה דאי דוקא בדם
ובבעלים מאלן קחני לה: **רבי** יוחנן
בן ברוקה ורבי נחמיה אמרו דבר
אחד . וא"ת דילמא לעולם רבי נחמיה
כרבנן ס"ל דבעי עיבור לזרה וחמאת
אהרן שנקדף מיד מפני אנינות
הוראת שעה היתה דעדין לא פירש
להם עיבור לזרה כדפירש בקונטרס
ואומר רשב"א דלפי מה שפירש ר"י
דסברא דפסול בעלים בעי עיבור
לזרה אחי שפיר דהכא לא שייך
הוראת שעה היתה דאנינות הוי
פסול בעלים ומסברא בעי עיבור
לזרה ולעיל דקאמר הוראת שעה
היתה קסבר דמפני עומאה נשרפה:
ורבה

נשפך דמה יצא דמה היץ לקלעים דקיימא לן
בשריפה מנלן נפקא לן מדר"ש דחניא *ר"ש
אומר *בקדש באש תשרף לימוד על חמאת
ששריפתה בקדש אין לי אלא זו בלבד שאר
פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים
מנין ת"ל (ובל) בקדש באש תשרף אשכחן
קדשי קדשים קלים מנלן אלא *כל
פסול בקדש בשריפה לא שנא קדשים קלים
ולא שנא קדשי קדשים גמרא גמירי לה
וחמאת דאיהן *משום מעשה שהיה כך היה
ולתנא דבי רבה בר אבהו *דאמר אפילו
פיגול מעון עיבור צורה מנא לן יליף עון עון
מנותר וילף עון עון מחמאת דאיהן אמר לך
חמאת דאיהן כי האי גוונא גמי עיבור צורה
לדורות בעיא והתם הוראת שעה היתה
השתא דאמרין כל פסולי קדש בשריפה
לא שנא קדשי קדשים ולא שנא קדשים
קלים גמרא גמירי לה בקדש באש תשרף
למה לי ההוא מבעי ליה ששריפתה בקדש
והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש
ישרף למה לי ההוא לגופיה איצטריך סד"א

כל פסולי קדש כגון לן דמה ונשפך דמה ויצא דמה ונשחמה בלילה
דבשריפה דליתנהו בחולין אבל נטמא דבחולין גמי מפסיל אימא הואיל
ואיתעביד ביה עובדין דחול אימא לא תיבעי שריפה ותיסגי ליה בקבורה
קמ"ל: *נטמא הבעלים או שמחו תעובר צורתן וכו': אמר רב יוסף מחלוקת
שנשחמו בעלים אחר וזיקה דאיתחוי בשר לאכילה אבל נשחמו בעלים לפני
וזיקה דלא איתחוי בשר לאכילה דברי הכל ישרף מיד מתיבי *זה הכלל כל
שפסולו בגופו ישרף מיד בדם ובבעלים תעובר צורתו ויצא לבית השריפה
קחני בעלים דומיא דדם מה דם לפני וזיקה אף בעלים לפני וזיקה אלא אי
איתמר הכי איתמר מחלוקת שנשחמו בעלים לפני וזיקה דלא איתחוי
בשר לאכילה דהוה ליה כפסולו בגופו אבל נשחמו בעלים לאחר וזיקה
דאיתחוי בשר לאכילה דברי הכל פסולו מחמת דבר אחר ובעיא עיבור צורה
ורבי יוחנן אמר אף לאחר וזיקה גמי מחלוקת ואזדא ר"י לטעמיה דאמר רבי
יוחנן ר"י בן ברוקה ור' נחמיה אמרו דבר אחד ר' יוחנן בן ברוקה הא דאמר
ר' נחמיה מאי היא *דחניא ר' נחמיה אומר מפני אנינות נשרפה זו לכך נאמר
כאלה והא אנינות כללית וזיקה דאיהן וזיקה דאיהן (אשתורף) *נשחמו
רבה

מהו ונטמא נחללה והזלה בקדושתה: **ומפני** לם בקבורה . לגומה מן העין שלא יאכלו כלבים: **מחלוקת** . דקאמר חנא קמא
פסולו מחמת דבר אחר הוא ובעי עיבור לזרה כגון שנשחמו הבעלים אחר וזיקה דאיהן פסולו כל עבודות הדם בהכשר: **אבל**
נטמא קודם זריקה . דרשמנא דחייא לפסח שני נמלאת זריקה שלא בבעלים וה"ל פסולו בגופו דזריקה פסולה היא וישקף מיד ב"י:
בדם . כגון נטמא הדם או נשפך לארץ: **מחלוקת לפני זריקה** . ההם פליג ר' יוחנן בן ברוקה דחייב ליה פסולו בגופו ותנא קמא
סבר מ"מ לא בא פסול זה אלא מחמת דבר אחר ורבי יוחנן אמר אף לאחר זריקה גמי מחלוקת: **מפני אנינות נשרפה** . חמאת
דאיהן שחן אונגין ואסורין לאכול בקדשים דכתיב (דברים כו) לא אכלתי בלויי בלויי ממנו ואחר קדשים בקל וחומר ממנו: **לכך נאמר**
כאלה . ותקראנה אותי כאלה שלא אונגין ואסורין לאכול בקדשים נשחמו נשחמו לזר להם קחו את חומתה הנותרת מחמי ה'
ואכלו באנינות והיא סבור שאף החמאת תאכל באנינות כמנחה ואמר לו אהרן שחן לא שמעת אלא במנחה זו שהיא קדשי
שעה ליום שמיני של מולאים נשחמו אותה מנחה ואף אני מודה לך בשעיר נחשון ושעיר של יום דכתיב (ויקרא ט) ואל בני
ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחמאת שהם קדשי שעה חובה ליום ואכלתן [מותר] לאונגין אבל חמאת זו שעיר ר"ח
הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאונגין ור' יהודה פליג עלה ההם ואמר מפני עומאה נשרפה שנטמאת באונגין והיא כאלה דריש
ליה אמאי דקאמר משה לאהרן שחן מתוך לערך פשעת דהא חמאת וקאמר ליה אהרן למשה כך אני בעיניך שאני מבזה קדשי
קדשים אלמלי קראוני כאלה וכאלה לא הייתי מבזה אותן: **סכי גרפינן וכה אנינות כללית וזיקה סיי** . שאפי' מתו מדב ואביהוא
לפני זריקה אין הוריקה נפסלת בכך דחמאת לא דמיא לפסח דעיקרו לאכילה דאיהן חמאת לא חיישין לאוכלין דירה דלכפרה
אחיה ואכל ישראל שהיו ראויין ואם מפני שהקריבו באנינות ונפסלה דאיהן שפד חילל לא הדיוטס הקריבוה כי אם אהרן עצמו וקיימא
לן (יומא דף ג:) כהן גדול מקריב אונגין ואינו אוכל והכי אמרינן בזבחים (דף קא-) ורששין הן היום הקריבו דפסל בזה אנינות אני הקריבתי דלא פסל
באנינות אקריבתי ופסלתי ועל כן שרפתם אותה ח"ל אהרן הן היום ובי היום הקריבו דפסל בזה אנינות אני הקריבתי דלא פסל
בי אנינות ושריפה מיד הואי בלא עיבור לזרה ומדקאמר ר' יוחנן דר' נחמיה ור' יוחנן בן ברוקה אמרו דבר אחד אלמא ס"ל דפלוגתא
דמתניתין אף כשנטמאו לאחר זריקה דעבודות דם נעשו בהכשר ואפילו הכי ישרף מיד מפני שאין מי שיאכלנו כי חמאת דאיהן לא היה
לה פסול אחר אלא שלא היו לה אוכלין . וספריים כתב בזה והא אנינות לאחר זריקה הואי וקשיא לי מנלן הא הלא לא נחפרשו בפרשה אלא

נשפך דם . דאין כאן זריקה ולא הוראת הכשר: **וכן ילא דמס** .
דמהאי פנימה דלעיל גמי נפקא דמפסיל אף הדם דבייאה:
דקיימא לן דכל סני כשריפה . בכל הגמרא אנו מולאין בכל פסולי
קדשים ילאו לבית השריפה ומנלן מקרא: **בדם** . בעזרה: **פסולי**
תורה אור **שאר קדשים** . שמחלוקת בכשרותן

בעזרה דכתיב בהן (ויקרא ו) בחצר
אהל מועד ואימורי קדשים קלים
ושפסלו דכשרותן היתה חומת
העזרה מחלוקת דהא הקטרה בעו
מנין שאף כשנפסלו תהא שם שריפתן
ולכך נקט ואימורים דאי נטמא בשחן
של קדשים קלים דהכלל בכל העיר
שריפתן גמי בכל העיר דהא
*שורפין אותו בחלוצותיהן או על
גגותיהן: **קדשים קלים** . דבעי שריפה
כלל בשאר פסולין חוץ מנמאה מנלן
וממנאה ליכא למילף דשאי עומאה
דפסלה אף בחרומה ומעשר: **סלכא**
גמירי לה . וחמאת דאיהן לא
איתעבידא לפרשוי דה שריפה
באנינות ובייאה אלא משעה
שהיה הוא דאשחמו ולקמן פריך
והבשר אשר יגע בכל טמא למה לי:
אפי' פיגול . שפסולו בגופו מעון
עיבור לזרה והא דחנא דרבה בר
אבהו לא איתפרש מהיכא: **מנא**
ליס . דבעי עיבור לזרה פשיטא לן
דטעמא משום דגמר עון עון מותר
כתיב בפיגול (שם ט) והנפש האוכלת
ממנו עונה תשא וכתיב בנותר (שם
יט) ואוכליו עונו ישא והאי קרא
בנותר מוקמינן ליה בכריתות (דף
ה-) בגזרה שזה כתיב כי את קודש
ה' חילל וכתיב ושרפת את הנותר
באש לא יאכל כי קודש הוא וגמר
פיגול מותר מה נותר כבר עובר
לזרות אף פיגול לריך שחמור לזרות
ולדגמר מותר ליגמרי' מחמאת
דאיהן שנשרפה בו ביום דכתיב ביה
גמי עון ואותה נתן לכם לשאת את
עון העדה ומשה הודיע להם דכתיב
ויטעב בעיניו: **כי סיי גוונא** . בין
למלך דאמר בזבחים מפני אנינות
נשרפה בין למלך דאמר מפני עומאה
נשרפה לזרות בעיא עיבור לזרה
והוראת שעה היתה ששרפה לז'
ביום: **ששריפתו בקדש** . שריף
לשורפן בעזרה: (ה) **מעשה חול** . שלא

לעיל דף כד.

[לעיל סא:]

[עירובין סא:]
[לעיל דף כד:]
[פסח מחמאת כ:]

דגזרות
הביח
(ה) רש"י דמס
ששריפתו וכו'.
בעזרה הס"ד
ואחר כך מ"ה
עובדין דחול
מעשה חול:

לעיל לה: עג:
[מסכתא פ"א]

זכמים דף קא.

[ז"ל אשתורף]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones